

A NÁZÁRETI JÉZUS PÉLDABESZÉDEI

Bálint Pál

BEVEZETÉS

XVI. Benedek pápa a Názáreti Jézus c. könyvében azt írja, hogy a példabeszédek Jézus Krisztus igehirdetésének a szívet alkotják. Ezt a szívet keresve összegyűjtöttük a négy evangélium különböző helyein található példabeszédeket és azokat most itt együtt olvashatjuk.. Az egyes példabeszédeket a hiteles bibliai szövegek közé illesztett versek formájában ismertetjük.

A 33 példabeszéd mindegyikéhez római katolikus főpapok, papok és Gyökössy Endre református lelkész értékes magyarázatait fűztük hozzá, melyek különféle írásműveikben jelentek meg.

Reméljük, hogy a mag, amit Krisztus elvetett, jó talajra fog hullani.

MIÉRT BESZÉLT JÉZUS PÉLDABESZÉDEKBEN?

Máté evangélista erről így ír (Mt. 13.13.-14): Jézust egyszer megkérdezték tanítványai: miért beszélsz nekik példabeszédekben? Ő így felelt: - „Nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, de nekik nem. Azért beszélek nekik példabeszédekben, mert van ugyan szemük, de nem látnak, van ugyan fülük, de nem hallanak. Beteljesedett rajtuk Izajás próféta jövendölése, mely így szól:

Megkérgesedett e népnek a szíve, 6.9-10)
 Nehezen hallanak a fülükre,
 A szemüket meg behunyják,
 Hogy szemükkel ne lássanak,
 Fülükkel ne halljanak,
 S szívükkel ne értsenek,
 Nehogy bűnbánatot tartsanak
 És meggyógyítsam őket. (Iz.

J. Ratzinger, XVI. Benedek a Názáreti Jézus c. könyvében azt írja, hogy Jézus igehirdetésének szívét a példabeszédek alkotják. Ezek az idők változásától függetlenül frissességükkel és emberi voltukkal újból és újból megérintenek bennünket. Ám úgy vagyunk velük, mint Jézus kortársai és tanítványai, mindig újra Őt kell megkérdeznünk, mit akar az egyes példabeszédekkel mondani nekünk. A példabeszédek helyes megértésére tett erőfeszítések az egész egyháztörténelmet végigkísérik.

A példabeszédekben Jézus nem csupán a magvető, aki Isten igéjének vetőmagját hinti, hanem személyesen Ő a mag is, amely a földbe hull, hogy meghaljon és így gyümölcsöt hozzon. A példabeszéd egyrészt a hallgató, és az együtt gondolkodó ember közelébe hozza azt, ami távoli, másrészt útnak indítja a hallgatót. A hasonlat a hallgató együttműködését igényli, be kell kapcsolódnia a példabeszéd mozgásába, vele együtt kell haladnia.

A példabeszéd a világ dolgaiban és mindennapjaink valóságában mutatja meg az Isteni igazság átragyogását. Fel akarja tárni az igazi irányt, amelyen el kell indulnunk, hogy a jó felé haladjunk. Megmutatja nekünk a cselekvő Istent, aki belép életünkbe és kézen akar bennünket fogni. Azt mondja: „Isten úton van feléd. Higgy, és engedd magad Isten által vezetetténi.

A példabeszédek annak kifejezései, hogy Isten megismerése mindig az egész embert veszi igénybe, amely nem lehetséges megtérés nélkül. Isten megismerése nem lehetséges az Ő szeretetének ajándéka nélkül, ám az ajándék is elfogadásra vár, kell hogy megnyíljunk az Ő szeretete felé.

Fr. Barsi Balázs OFM lényegében hasonlóan ír: a példabeszédekben Isten partnerként fordul hozzánk, elvárva, hogy részt vegyünk az isteni üzenet értelmezésében. A mi megértésünk fontos esemény a kinyilatkoztatásban.

Uram, kérlek, nyisd meg szemeinket és füleinket!
Segíts, hogy példabeszédeidből megértsük tanításodat, és
azt életünkben tettekre is váltsuk.

ISTEN A SZERETET, AZ IRGALOM, A JÓ PÁSZTOR

Az irgalmas szamaritánus

Lk. 10.25-37.

Egy törvénytudó megkérdezte Jézust: Mit tegyek hogy eljussak az örök életre? Ő megkérdezte tőle: Mi van megírva a törvényben? A törvénytudó így válaszolt: Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig mint saját magadat. - Helyesen feleltél. Tégy így, és élni fogsz.- válaszolta neki. De az megkérdezte Jézustól: Kit tekintsek felebarátomnak? Jézus egy példabeszéddel válaszolt:

Jeruzsálem városából
Jerikó felé menet
Kiraboltak ott egy embert,
S elvették amit lehet.

Ráadásul meg is verték,
S otthagyták őt kifosztva,
Félholtan a földön fekve
Véresen, a pizsokban.

Arra jött egy pap, ki látta
Ámde elment mellette,
Később ott járt egy levita,
Aki ugyanazt tette.

Szamaria lakosa volt,
Végül, aki meglátta,
Megegett a szíve rajta
Segített is, megállva.

Odament és sebeire
Bort öntött és olajat,
Figyelmesen bekötözte,
S gyolcsra kötött fonalat.

A sérültet óvatosan
Felrakta egy öszvérré,
Elvitte egy fogadóba
Költséget nem kímélve.

És másnap a fogadósnak
Két ezüst dínárt adott:
Viseld gondját, amíg jövök,
A többit majd megkapod.

Jézus azt kérdezte végül: Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került? – Aki irgalmas szívű volt iránta. – felelte. – Jézus így folytatta: Menj, és tégy te is hasonlóképpen. (Lk.10.36-37)

E példabeszédről György Attila plébános ezt írta:

A Hegyi beszédben Jézus ezt mondta: Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak. Aki jót tesz az emberekkel, csak az számíthat Isten irgalmára és szeretetére. Csak előttük nyílik meg a Szeretetország kapuja, amelyet Isten készített számukra.

György Attila a „Szólj Uram, szolgád figyel!” c. könyvében így írt a példabeszédről:

Semmi okunk annak feltételezésére, hogy a Jeruzsálemből hazafelé siető pap nem ismerte volna a felebaráti szeretet parancsát. Ám az ő esetében is igazolódott a gyakori tapasztalat, amely szerint a jó ismerete nem vonja maga utána jó megtételét. A szeretet gyakorlata sokszor kockázatos vállalkozás, komoly áldozatokat kíván. Ha hiányzik a szükséges bátorság, akkor meghúzzuk magunkat az elmélet kényelmes fészkében. Mivel pedig a jerikói út itt kanyarog a közelünkben, minden okunk megvan, hogy tükörnek tekintsük a példabeszédet, és őszintén belenézünk.

Albert Einstein mondotta egyszer: Okosan nevelni csak jó példával lehet, s ha más nem segít, elrettentő példával. – Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd a pedagógia mindkét eszközét felhasználja. El akar rettenteni a szeretet helytelen gyakorlatától, és meg akar tanítani a mindenki felé forduló szeretet művészetére.

A példabeszéd legfontosabb tanulsága, hogy a keresztény szeretet nem személyválogató.

Székely János püspök az Új Emberben így írt a példabeszédről:

Az irgalom tettei tesznek minket felebaráttá, szentelnek fel a szeretet papjaivá, sokkal inkább, mint azt a papot és levitát, akik érzéketlenül elmentek a rászoruló mellett.

A szamaritánus meglátta és megesett rajta a szíve. A szeretet egyik leggyönyörűbb leírása ez, mondta Simone Weil. Szeretni annyit jelent, mint meglátni, a szemünk

kapuján beengedni egy másik ember szenvedését, hogy nekünk is fájjon. S akkor már természetes e közös fájdalomon segíteni.

Mennyi szenvedés mellett visz el az utunk naponta! Hány magánnyal küszködő idős ember, anyagi nehézségekkel küzdő család, hány szeretetre éhes szempár! Vajon elmegyünk mellettük? Felebarát vagy-e? – Erre a kérdésre csak az életeddel válaszolhatsz.

Joseph Ratzinger XVI. Benedek „A Názáreti Jézus” c. könyvében a következő értékes megállapításokat fűzi a példabeszédhez:

A Jeruzsálemből Jerikóba vezető út úgy jelenik meg, mint a világtörténelem képe, az útfélen heverő félholtra vert ember pedig, mint az emberiség képe. A pap és a levita elmennek mellette, saját kultúrájukból és vallásukból gyógyulás nem jön. A szamaritánus nem lehet más, mint Jézus Krisztus képe. Isten, aki számunkra idegen és távoli, Jézus Krisztusban felebaráttá tette önmagát. Olajat és bort önt sebeinkre, melyekben a szentségek gyógyító ajándékát látjuk, a vendégfogadóba vezet bennünket, az Egyházba, ahol gondoskodik ápolásunkról, és a gondoskodás árának előlegével is megajándékoz minket.

A példabeszéd bennünket érintő mélységi dimenziója az, hogy az ember elidegenedett, és gyámoltalanul a történelem útja mellett fekszik, és Isten maga lett felebarátja Jézus Krisztusban. Most döbbenünk rá, hogy mindannyian „elidegenedettek”, megváltásra szorulóak vagyunk. Mindnyájunknak szüksége van Isten megmentő szeretetének az ajándékára, hogy mi is olyanokká váljunk, akik szeretni tudnak. Mindig szükségünk van Istenre, aki felebarátunkká teszi önmagát, hogy felebaráttá lehessünk.

Mindegyikünket előbb meg kell gyógyítani és meg kell ajándékozni. Azután valamennyiünknek szamaritánussá kell lennünk, Krisztust kell követnünk, és olyanná lennünk, mint Ő. Akkor helyesen élünk, helyesen szeretünk, ha hasonlóak leszünk Őhöz.

Az elveszett bárány

Lk.15.1-7.

A vámosok és a bűnösök mind jöttek, hogy Jézust hallgassák. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak emiatt: „Ez bűnösökkel áll szóba, sőt eszik is velük” – mondták. Erre Jézus mondott nekik egy példabeszédet.

Hogyha valakinek
Száz juha van éppen,
És elveszít egyet,
Mit is tesz hát, kérdem?

Nem hagyja-e ottan a
Kilencvenkilencet,
Csakhogy megkeresse
Az elveszett egyet?

Hogyha megtalálja
Nagy-nagy örömeiben
Vállára is veszi,
S hazaviszi szépen.

Aztán összehívja
Minden jó barátját,
Meg a szomszédjait,
Hogy örömét lássák.

Örüljete ti is
Mert most megtaláltam
A nemrég elveszett
Kedves báránykámat!

„Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akiknek nincs szüksége arra, hogy megtérjenek.” (Lk.15.7)

Joseph Ratzinger XVI Benedek a Názáreti Jézus c. könyvében a példabeszédről ezt írja:

A farizeusok és írástudók zúgolódására, hogy Jézus együtt étkezik a bűnösökkel, Jézus elmondja ezt a példabeszédet. Ezzel utal Ezekiel könyvének 34-37 fejezetére, amelyben Istennek mint pásztornak képe részletesen ki van dolgozva. Itt Isten maga fogja megkeresni juhait, az ő elhurcolt népét: „Hazahozom őket a népek közül, legelőre vezetem juhaimat (népemet).”

Jézus azt kérdezi a farizeusoktól: „Nem olvastátok Isten igéjét Ezekielnél? Én csak azt teszem, amit Isten mint igazi pásztor meghirdetett, vagyis az elveszett jószágot meg akarom keresni, és az elszéledtet vissza akarom hozni.”

A 23. zsoltár ezt írja: „Az Úr az én pásztorom, nincs is semmiben hiányom, zöldellő réteken legeltet engem. Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól. Kegyelmed és jószágod vezet életemnek minden napján, s az Úr házában lakhatom örök időken át.” – Krisztusban felismerhetjük a jó pásztor, aki átvezet az élet sötét szakadékein, a pásztor, aki maga is átment a halál sötét szakadékán, a pásztor,

aki ismeri az utat a halál éjszakáján át, ebben a végső magányban sem hagy el, és ebből a szakadékból az élet zöld legelőjére vezet a felüdülés, a világosság és a béke helyére.

Az emberré lett Ige (Jézus) a bárányt vállain hordozó igazi pásztor, aki utánunk jön életünk tövisein és pusztaságain át. Ha Ő hordoz, minket, hazajutunk. Ő életét adta értünk, és Ő maga az Élet.

A Jó Pásztor, aki utánunk jön életünk tövisein át, az ifjú éveiben hitetlen Ady Endrét is megkereste és megtalálta. Erről a költő „Az Úr érkezése” c. versében így vallott:

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De, Őt, a fényest, nagyszerűt
Mindörökre látom.

A tékozló fiú

Lk.15.11-32.

Egy embernek két fia volt,
S az történt egy szép napon,
Az ifjabbik eléje állt,
S így szólt hozzá szárazon:

„Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét.” – Erre ő szétosztotta köztük vagyonát. (Lk. 15.12)

Az ifjú a vagyonával
Nemsokára útra kelt,
És atyjától távolodva
Idegen országba ment.

Ott léhán élt, s napról-napra
Könnyelműen pazarolt,
S végül is a vagyonából
Mindent el is tékozolt.

Később aztán az országot
Nagy éhínség sújtotta,
Elszegődött sertésőrnek
A balsorsa úgy hozta.

Ámde ottan továbbra is
Éhezett meg szenvedett,

A sertések ételéből
Még abból sem ehetett.

Ekkor lelke meg is szólalt,
S hallgatott is e hangra,
Úgy döntött, hogy hazamegy,
S ott bűneit bevallja:

„Apám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Arra, hogy fiadnak nevez, már nem vagyok méltó. Csak béreseid közé fogadj be.”(Lk.15.18-19)

Útra kelt hát és hazatért,
S még messzire lehetett,
Mikor atyja őt meglátta
És a szíve megesett.

Sietett a fia elé
A vállára ráborult,
Szeretettel megcsókolta
És a könnye kicsordult.

„Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Arra, hogy fiadnak nevez, már nem vagyok méltó. Az apa ekkor odaszólt a szolgáknak (Lk.15.21):

A legdrágább ruhát, sarut
Tüstént reá adjatok,
És egy fényes, díszes gyűrűt
Az ujjára húzzatok.

Vágjatok egy hizlalt borjút,
Együnk hát és vigadjunk,
Halott fiam életre kelt,
Többé nem kell siratnunk

Az idősebb fiú pedig
Estefelé hazatért,
Hallotta a zenét szólni,
De nem tudta, hogy miért.

Kérdezte az egyik szolgát,
Hogy mi folyik odabent,
Öcséd megjött, hát vigadunk,
Ő dühös lett, s be se ment.

Atyja kijött és kérlelte:
„Gyere kérlek be végre!”
De a bátyus ehelyett csak
Hibát vetett szemére:

„Én, ki hűen szolgáltalak,
S mindig veled maradtam,
Barátokkal mulatságra
Egy gödölyét se kaptam.”

„Ám öcsémet, aki nőkre
Pazarolta vagyonod,
Hogy hazajött, azon nyomban
Sült borjúval fogadod.”

Az atyja erre azt mondta: „Fiam, te mindig itt vagy velem,
és mindenem a tied. S illett vigadnunk és örülnünk, mert az

öcséd halott volt, és életre kelt, elveszett és megkerült.”+(Lk.15.31-32)

A „tékozló fiút” Jézus legszebb példabeszédének tartják, s úgy beszélnek róla, hogy az egy evangélium az evangéliumban.

György Attila plébános „Örömhír a gyermekeknek” c. könyvében ezt írja:

Ez a példabeszéd Isten irgalmát hirdeti, s eltékozolhatatlan szeretetéről tanúskodik. Jézus a megbocsátó atya példájával azt az Istent mutatja be, aki ha mi elhagyjuk is, Ő nem hagy el minket. Egyszülött Fiát is azért küldte el a földre, hogy vezetőnk legyen az atyai házba vezető úton.

Az idősebb fiú ellenséges magatartása a farizeusok szűkkeblűségét jelzi, akik a pogányokat és a megtérőket kizárnák Isten országából.

Ugyancsak György Attila az „Szólj Uram, szolgád figyel!” c. könyvében azt írja: Isten ma is a bűnösök elé siet, elküldi Jézust, elküldi Máriát, elküldi jegyesét, az Egyházat. Isten csupa irgalom. Elénk siet, nem hagy sötétségben botorkálni, ránk borítja irgalmát, hogy meghaljon bennünk a lázadó Ádám. Csak annyit kíván, hogy a bánat mozdulatával mi is siessünk feléje.

Gyökössy Endre „Hogy nézheti az Isten?” c. füzetében a következőket írja:

Valaki egyszer azt mondta, hogy a „tékozló fiú” példázata számára bolygónk közepén külön templomot kellene építeni, ahol a különböző keresztény felekezetek papjai felváltva, de éjjel-nappal a világ legismertebb nyelvein csak

ezt a példázatot olvasnák. Miért? Mert ebből a példázatból bárki megtudhatná, hogy ki az ember. Az egyik az Atyától távol tékozol, a másik a közvetlen közelében.

Ám azt is megtudhatná, hogy kicsoda az Isten. Egyik tékozló fiának elébe siet, a másiknak utána megy, mert ilyen Jézus Krisztus Atyja, a mi Atyánk. Valójában Ő a legtékozlóbb, mert szeretetét, leglényegét tékozolja ránk szüntelenül. Még Fiát, Jézus Krisztust is ránk tékozolta.

A dúsgazdag és a szegény Lázár

Lk. 16.19-31

Volt egyszer egy gazdag ember
Ki élvezte vagyonát,
Bíborban járt, patyolatban,
S gyakran tartott lakomát.

Háza előtt feküdt Lázár
Szegény is volt, meg éhes
És dolgozni sem tudott már
Beteg volt, és fekélyes.

A gazdagnak asztaláról
Hulladékot sem kapott,
Ezért aztán az evéssel
Egyre inkább felhagyott.

Kutyák jöttek, és Lázárnak
Nyalogatták sebeit,
Egyedül csak ők keresték
E szegénynek kegyeit.

Később aztán Lázár meghalt,
S elvitték az angyalok
Ábrahámnak kebelére
Helyet a jók kaptak ott.

Majd a dúsgazdag is meghalt,
S bekerült a pokolba,

Kínok között szenvedett ő
Tűz égett ott lobogva.

Kínjai közt feltekintett
És messziről meglátta
Odaátról Ábrahámot,
S így szólt hozzá kiáltva:

Atyám Ábrahám! Könyörülj rajtam! – Küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét vízbe mártva hűsítse nyelvemet! – Fiam – felelt Ábrahám – emlékezz csak vissza, hogy milyen jó dolgod volt életedben, Lázárnak meg hogy kijutott a rosszból. Most tehát neki itt vigasztalásban van része, a te osztályrészed pedig a gyötrelem. Ráadásul köztünk és köztetek nagy szakadék tátong, hogy se innét, se onnét senki ne tudjon átmenni. (Lk. 16.24-26)

A gazdag így szólt Ábrahámhoz:

Kérlek Atyám, küldd el Lázárt
Öt testvérem keresse,
Mondja nekik, úgy éljenek,
Hogy ne jussanak e helyre.

Ábrahám ezt felelte: Van Mózesük, és vannak prófétáik, azokra hallgassanak. – De az erősködött: Nem hallgatnak rájuk, atyám, Ábrahám. De ha a halottak közül megy el valaki, bűnbánatot tartanak. – Ő azonban így felelt: ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek. (Lk.16.29-31)

György Attila a „Vasárnapi elmélkedések C év” könyvében így ír:

Nyilvánvaló, hogy Jézus kemény ítélete elsősorban nem a szegényeknek szánt vigasz, hanem a szívtelen gazdagoknak szóló figyelmeztetés. Igaz, hogy az evangélium mindig rokonszenvez a szegényekkel, és Jézus elsősorban nekik címezte az üzenetét. Ez azonban nem jelenti azt, hogy maga a szegénység üdvözítő, a gazdagság pedig kárhoyattal fenyegető állapot lenne. Az viszont nyilvánvaló, hogy a szegénység kedvező légkört teremthet és olyan állapotba helyezheti az embert, amelyben a megnyíló szív és értelem alkalmasabb az Isten befogadására.

Jelenits István az Új Ember 2010 szept. 26.-i számában így ír:

A mi 21. századunkban ez a példázat elevenbe vág. Nem vagyunk-e gazdagabbak a dúsgazdagnál? Nem tért-e vissza hozzánk a halálból valaki? Nem Lázár, hanem maga Jézus!

Mi lesz velünk, ha nem hallgatunk rá? S mit kell tennünk, ha mégis eljut hozzánk a szava?

Most még nem késő ezen komolyan elgondolkodnunk!

Mi a halálból feltámadt Jézus szájából halljuk ezeket a figyelmeztető szavakat. Amink van, nem azért kaptuk, hogy magunk elteljünk vele. Vagyonunkat, tehetségünket, szellemi, lelki kincseinket egymás szolgálatára kell fordítanunk, akkor bizakodva számíthatunk rá, hogy az Atya hajlékában otthonra találunk.

Joseph Ratzinger XVI Benedek a „Názáreti Jézus” c. könyvében a következőket fejti ki:

Vajon Lázár alakja mögött, akit fekélyek borítanak és a gazdag ajtaja előtt fekszik, nem ismerjük fel Jézus titkát, aki „a városfalon kívül szenvedett”, és a kereszten meztelenül megfeszítve ki volt szolgáltatva a tömeg gúnyolódásának és megvetésének?

Jézus, az igazi Lázár feltámadt, és eljött, hogy elmondja nekünk üzenetét. Ha tehát a Lázárról szóló példabeszédben Jézus feleletét látjuk, mellyel a jeleket követelő nemzedékéhez fordult, úgy összhangban találjuk magunkat azzal a központi válasszal, melyet Jézus erre a követelésre adott. Máténál ez így hangzik: „Ez a gonosz és hűtlen nemzedék jelet kér. De nem kap más jelent, mint Jónás próféta jelét. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel a hal gyomrában volt, így lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld gyomrában.”(Mt. 12.39)

Teljesen világos, hogy Isten jele az emberek számára az Emberfia, maga Jézus. A halál és a feltámadás titkában Ő a jel. Ő maga „Jónás jele”. Megfeszítettként és feltámadottként Ő az igazi Lázár: Neki, Isten nagy Jelének hinni és Őt követni, erre hív meg bennünket a példabeszéd, amely több mint egy példázat. A valóságról beszél, a történelem döntő, páratlan valóságáról.

ISTEN ORSZÁGÁNAK EVANGÉLIUMA

Isten országáról Joseph Ratzinger XVI. Benedek „A Názáreti Jézus” c. könyvében a következőket olvashatjuk:

„Betelt az idő és elközelgett az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az Evangéliumban.” Ezekkel a szavakkal írja le Márk evangélista Jézus működésének a kezdetét.

Az evangélium szót újabban „jó hír”-rel fordítják. Ez nagyon szépen hangzik, de messze elmarad amögött, amelyet az evangélium szó jelöl. Egykor a császár által kibocsátott rendeleteket „evangélium”-nak nevezték, tekintet nélkül arra, hogy tartalmuk különösen örömteljes és kellemes lett volna. Az eszme ez volt: ami a császártól jön, az megmentő hírüzenet, nem pusztá híradás, hanem a világ megváltoztatása a jó irányában.

Az evangélium valójában nem pusztán közlemény, hanem cselekvés, hatékony erő, amely gyógyító és megváltoztató módon lép a világba. Az „Isten Országá” kifejezés az Újszövetségben több mint százszor fordul elő. Az „Ország” egyszerűen egy olyan világot jelent, amelyben béke, igazságosság és a teremtés megőrzése uralkodik. Ezt az „Országot” kell helyreállítani, mint a történelem célját.

Máté evangélista „Mennyek Országáról” beszél, de a „Mennyek” kifejezés, az Isten név körülírása. Ennek megfelelően a „Mennyek Országá” kifejezés nem valami egyoldalúan túlvilági valóságot jelent, hanem Istentől van szó, aki a világot végtelenül meghaladja, de egészen benne is van.

Amikor Jézus Isten Országáról beszél, egészen egyszerűen Istent hirdeti, az élő Istent, aki konkrétan tud cselekedni a világban és történelemben, és most is cselekszik. Jézus azt mondja nekünk: van Isten, és Isten valóban Isten, ami annyit tesz, hogy kezében tartja a világ szálait. Azt állítja, hogy Isten most cselekszik, itt az óra, amelyben Isten minden eddigit felülmúló módon úgy mutatkozik be a történelemben, mint annak Ura, mint az élő Isten. Ennyiben az „Isten Orzága” fordítás nem egészen helyes, jobb lenne „Isten uralmáról” beszélni, arról, hogy Isten uralkodik.

Isten uralma, uralkodása a világ és a történelem felett meghaladja a pillanatot, túllép a történelem egészén és messzebbre terjed, mint az. Ám mégis valami egészen jelenlévő, jelenlévő a liturgiában, a templomban, mint az eljövendő világ elővételezése, jelenvaló, mint életet átalakító hatalom, a hívő imája és léte által, aki magára veszi Isten igáját és így előre részese az eljövendő világnak.

Isten országának új közelsége, amelyről Jézus beszél, ez az új közelség Ő maga. Az Ő jelenléte és tevékenysége által a cselekvő Isten egészen új módon itt és most belépett a történelembe. Ezért teljeseedett be most az idő.

Jézus mindig mint a Fiú beszél, igehirdetésének hátterében mindig ott van az Atya és a Fiú közötti kapcsolat. Ebben az értelemben igéinek mindig Isten a középpontja, de éppen azért, mert maga Jézus Isten, a Fiú, egész igehirdetése egyben saját titkának hírüladása, krisztológia.

Székely János az Új Ember 2009. jan-25.-i számában ezt írja:

Jézus örömhírének rövid foglalata így hangzott: „Betelt az idő! Elközelgett Isten Országá! Térjete meg! Higgyete az örömhírben!” (Mk.I.15)

Isten Országá azt jelenti, hogy az Ő törvényei, az Ő szeretete uralkodik az ember szívében és tetteiben. – Mennyire van ez így az én életemben? Isten az úr a döntéseimben, szokásaimban, emberi kapcsolataimban?

Milyen jó lenne, ha mi is bátran ezt tudnánk felelni: Gyere el közénk, és lásd! Közöttünk valóban az Ő szeretete uralkodik.

Éljünk úgy, hogy a mi életünk, a mi családunk, a mi plébániánk egyre inkább „hegyen épült város” legyen, amely szavak nélkül is hirdeti, hogy érkezett hozzánk, uralkodik bennünk az Isten szeretete, az Ő Országá.

A magvető

Mt.13.1-9

Egyik nap Jézus kiment a házból és leült a tó partján. Nagy tömeg gyűlt köréje, ezért beszállt egy bárkába és leült, a tömeg pedig a parton maradt. Ekkor egy példabeszédben a Mennyek Országáról szolt..

Kiment a magvető
Amint a nap felkelt,
Ki a szántóföldre,
S köszönté a reggelt.

A magvető kötényt
A nyakába vette
És e fontos munkát
Hamar el is kezdte.

Néhány szem a magból
Az útfélre esett,
Miket eltapostak,
S madarak megettek.

Más szemek jutottak
Egy köves talajra,
Ki is keltek azok
Ettől néhány napra.

Ámde bizony később
Mégis elszáradtak,

Mert a nedvességből
Eleget nem kaptak.

Majd ismét más szemek
Bogáncs közé estek,
Néhány nap múlva
Ezek is kikeltek.

Ámde a bogáncsok
Velük együtt nőttek,
Aztán hamarosan
Elfojtották őket.

Jó talajba hullott
A többi mag végül,
És százszoros termést
Hoztak eredményül.

Jézus elmondta, mi a példabeszéd értelme. A mag az Isten szava. Az útszélre hulló szemek azok, akik meghallgatják a tanítást, de aztán jön a gonosz lélek, és kitépi szívükből, nehogy higgyenek és üdvözüljenek. A köves talajba hulló szemek azok, akik meghallgatják, s örömmel szívükbe is vésik a tanítást, de nem ver bennük gyökeret, így aztán a kísértés idején hűtlenné válnak. A szúrós bogáncs közé hulló szemek azok, akik meghallgatják, de később az élet gondjai, javai és élvezetei meggátolják őket fejlődésükben, ezért termést már nem hoznak. A jó földbe hulló szemek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják, és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek. (Lk. 8.11-15)

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel!” c. könyvében ezt írja:

A magvetőről szóló példabeszéd egyértelműen hirdeti, milyen reálisan tekintett Jézus a saját és egyháza igehirdetése elé. Nem kergetett délibábokat, hiszen jól ismerte az embert, azt az eleven földet, amelyben elvetette tanítása magjait. Ez a felismerés mégsem fogta le magvető kezét, mert elsősorban nem a magvakat összeszedő égi madarakat, nem a sziklás talajt, nem a tövist, hanem a százszoros termést ígérő jó földet nézte. Azokat az embereket, akik érdemessé tették és teszik igehirdető tevékenységét.

Segíts Uram kivonulni régi életemből.
Ne engedd, hogy igéid magvait kiszedjék
szívemből a hiú gondolatok, és elfojtsák
a kicsinyesség tövisei.
(Nagy Szent Albert)

A konkoly

Mt.13.24-30

Jézus más példabeszédet is mondott: „A Mennyek Országáa hasonlít ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a földjébe”

A gazda vetett jó magot
Földjén töltve e szép napot,
De ellenség jött az éjjel,
S konkolyt hintett benne széjjel.

Majd a vetés szárba szökött,
S kalászt hozott a szár fölött.
Ám a konkoly közbe-közbe
Gazos fejét felütötte.

A szolgák ezt észrevették,
S a gazdától megkérdezték:
„Hogyan került oda konkoly?
Uram, mi lesz, erre gondolj!”

A gazda meg ezt felelte
„Ellenséges ember tette!”
„Akarod, hogy kigyomláljuk?
Uram, parancsodat várjuk!”

„Ne tegyétek, most még vétek,
Sok búzát is kitépnétek,
Várjunk inkább aratásig,
Együtt nőjön egyik s másik!”

„Aratáskor majd szólok az aratóknak:” Előbb a konkolyt szedjétek össze, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbel!” (Mt.13.30)

Az Újszövetségi Szentírás (Szent István Társulat 1981) a következőket írja:

A konkolyról szóló példabeszéd Máté evangélista sajátja, s arra ad választ, hogy honnét a rossz az egyházban és a világban.

György Attila „Szólj Uram, szolgálj figyel!” c. könyvében a példabeszédről így elmélkedik:

Mindig megrendülve nézzük a Kék fény adásait. Nemcsak a riporter, hanem mi is szemben ülünk a különféle bűncselekmények elkövetőivel. Mindezek láttán és hallatán fölvethető a kérdés: Ha valóban jó az Isten, és a Biblia szavai szerint a világot is jónak teremtette, miért csúfítja arculatát a gonoszság szegényfoltja?

Érthető tehát, ha az élet nagy kérdéseivel szembenező Jézus szintén foglalkozott ezzel a problémával. A bűn általános jelenség az emberi élet színpadán, és ebben nem kivétel egyházunk közössége sem. Bármennyire is szeretnénk, ő sem szeplőtelen jegyes, és nem tündököl az igazság és a jóság fényében.

Mikor ezekre a kérdésekre választ keresünk, tudomásul kell vennünk azt a tényt, hogy a világ és benne az ember nem rendelkezik olyan védőburokkal, amely biztonságot nyújtana. Az ember életében ajtó nyílik a szabadság felé, tehát választhat jó és rossz között. Ez a nyitottság teszi lehetővé, hogy az ellenséges ember belépjen életünkbe.

További kérdés, miért engedi ezt az Isten? Be kell vallanunk, hogy erre vonatkozóan nem rendelkezünk teljesen megbízható válasszal. Nem tudjuk, hogy a világban miért tűri Isten a Sátán ármánykodását. Miért növekedhet a búzával a konkoly is? Tény az, hogy Isten népe nem kerülheti el a kísértéseket, de az isteni kegyelembe kapaszkodva megőrizheti a konkolyok társaságában is a búzát termő életét.

A konkoly elégetését pedig bízunk Istenre, az ítélet napjára. A mi helyünk a bűnbánat, a megtérés útján van, és nem az ítélőszéken.

A mustármag

Mt.13.31-32

A Mennyek Országáa
Mint a mustár magja,
Mit kertjébe vetett
Egykor a jó gazda.

Ez a mag picinyke,
Magok legkisebbje,
De mikor az kikelt,
Növekedett egyre.

Olyan lett, mint egy fa
Nagy és terebélyes,
Rásütött a szép nap,
Tündöklően fényes.

Az ég madarai
Fészket raktak benne,
Istent dicsőítve,
Szépen énekelve.

Az Újszövetségi Szentírás, Szent István Társulat, 85. old.
lábjegyzeteiben ez olvasható:

A példabeszédben az Úr azt mondja el, hogy az Egyház kezdete kicsi, de hatalmas intézménnyé növi ki magát.

György Attila a „Vasárnapi örömhír B év” c. könyvében a következőket írja:

Isten országának kialakulása lassú folyamat, amelynek ütemét egyedül a növekedést adó Isten határozhatja meg.

- Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a világmindenség kialakulása, Isten „legyen” szavának megvalósulása a feltétlen engedelmesség útján ment végbe. Ezzel szemben az ember esetében csak akkor valósul meg Isten terve, ha befogadjuk, ha igent mondunk a szabadságunkat tiszteletben tartó isteni akaratra. A kegyelem mustármagját be kell fogadnunk életünkbe, hogy kialakulhasson bennünk az Isten országa. Az isteni mustármagnak a táptalaja a befogadó hitünk és a szeretetünk.

Gyökössy Endre a „Kézfogás” c. sorozat 20. sz. füzetében így ír:

Egy mustármagnyi szó, egy mustármagnyi tett, egy mustármagnyi cselekedet. Ezt kéri tőlünk Jézus. Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor nagy dolgot cselekedtünk. Ő minőségi szót, minőségi tettet, minőségi cselekedetet kér tőlünk. Ha ezt meg tesszük, akkor nincs okunk félteni a Krisztus egyházát, a Krisztus ügyét.

Mustármagok kelleneek, kicsi mustármagok, amik fákká növekednek, amelyek árnyékában leülhetnek, megpihenhetnek a féltő, szorongó emberek. A mustármagból kinőtt fa nem tudja, milyen jót cselekszik azokkal, akik békességet, nyugalmat, éltető csöndet keresnek a lombjai alatt.

Kedves Atyánk! Arra kérünk, vedd el tőlünk a szorongást, hogy fogyunk, vagy kevesen vagyunk. Köszönjük, hogy azt üzented: mustármagok lehettek, és nagy fává növekedhettek, ha öntöztetek, tápláljátok, erősítetek élő vízzel. – Köszönjük Urunk, hogy különleges

szolgálatot bíztaál ráánk, a minőségi evangélium szolgálatát. Minőségi életet vársz tőlünk, hiszen kevesebbet ér a szó, ha csak mondjuk, és mást mutat az életünk. Kérünk, segíts bennünket Szent Lelkeddel, minőségi életet élni, hogy vonzó legyen az életünk.

A kovász

Mt. 13.33

A Mennyek Országa
Kovászhoz hasonló,
A kenyérsütéshez
Tudjuk, ez nagyon jó.

Ezt a derék asszony
A lisztbe keverte,
Azután a tészta
Növekedett egyre.

S mikor a sütésig
Kellő idő eltelt,
A kenyér tésztája
Gyönyörűen megkelt.

A gyöngy

Mt. 13.45

„A mennyek országa” hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keresett.”

Élt egy kereskedő,
Igazgyöngyre vágyott.
Bejárta hát ezért
A kerek világot.

Végül is talált egy
Értékeset, szépet,
S hogy az övé legyen
Roppant vágyat érzett.

Fogta hát vagyonát
S mindet el is adta,
És az igazgyöngyöt
Vásárolta rajta.

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel!” című könyvében e példabeszédről ezt írja:

Isten teremtő művészetének egyik sajátossága a titkolózás. Nemcsak saját létét rejt el testi szemünk elől, hanem a világmindenség kertjében is bújócskázik velünk. Játékos kedvében úgy alkotta meg a természetet, hogy a titkok burkába zárt anyag, élet, gondolat állandó keresésre ösztönözze szellemünket. Természetesen arról is gondoskodott, hogy számos titok zára fölpattanjon, és a megtalálás örömeiben részesüljünk. Mindezek ismeretében nem csodálkozhatunk, ha Jézus a Mennyek

Országát is elrejtett kincshez hasonlítja, amelynek keresése életünknek legfőbb célja.

Ha már most azt kérdezzük, hol található az Isten Országá, hol az a föld, amelyben a példabeszédben említett kincs rejtőzik, akkor nem kell messze mennünk. Keresztény hitünk világosan tanítja, hogy a Megtestesülés által Isten mintegy magára öltötte köntösként a földet, hogy közénk hozza az Isten Országát. Példája, tanítása, kegyelmei elfogadása által szinte belénk ereszkedik az Isten Országá. Milyen kár, ha nem becsüljük eléggé ezt az örökséget.

A háló

Mt.13.47-50

A Mennyek Országa
Olyan, mint egy háló
Mely a halfogásra
Igenszak kiváló.

A tengerbe vetik
S mikor az megtelik,
Kihúzzák a partra,
A szárazra teszik.

Aztán nekiülnek
És szétválogatják,
A halaknak javát
Edényekbe rakják.

A hitványát pedig
Bizony csak kiszórták,
S így fejezi be a
Sok halász a dolgát.

„Így lesz a világ végén is: Elmennek az angyalok, aztán kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és tüzes kemencébe vetik. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.”
(Mt.13.49-50)

Jelenits István az Új Emberben írt cikkében a következőket írja:

Máté evangéliumában különös szerepe van az Isten országáról szóló példabeszédek gyűjteményének. Ezek közül az egyik a hálóról szól. Jézus evangélium hirdető szava ez a háló, amely sokféle embert megszólít. Később derül ki, hogy kinek az életét alakítja át igazán. Azon kell lennünk, hogy amikor a végső válogatás ideje elérkezik, ne vessenek minket a haszontalanok közé. Nem elég örülnünk Isten szép szavának, hanem engednünk kell, hogy ezek a szavak újjáteremtsenek minket.

A szívtelen szolga

Mt. 18.21-35

„Péter odalépett Jézushoz és megkérdezte: Uram, ha vét ellenem embertársam, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer? – Mondom neked - felelte Jézus, nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer.

A Mennyek Országa hasonlít a királyhoz, aki el akarta számoltatni szolgáit. Amikor megkezdte a számadást:

Elébe állt hamar
Elsőként egy szolga,
S ura szigorúan
Kérdőre is vonta.

Mivel az tartozott
Egy szép nagy összeggel,
Talentumból bizony
Éppen tízezerrel.

Ámde pénze nem volt,
Szegény volt e szolga,
S az úr haragjában
Így szólt parancsolva:

„Adjátok el tüstént
Egész családjával,
S mit nála találtok,
Minden vagyonával.

És a vételárból
Nékem megfizessen,
Hogy hasonló eset,
Több ne történhessen.”

A szolga megrettent,
És feljajdult nyögve,
Majd urához fordult,
Ekként könyörögve:

„Uram, légy türelmes!”
Kérte leborulva,
„Mindent megfizetek
Majd egy idő múlva.”

Ura megkönyörült,
A szívéből tette,
És az adósságát
Néki elengedte.

Majd kiment e szolga,
S meglátta egy társát,
Ki még nem adta meg
Kevés adósságát.

Rögtön megragadta,
Fojtogatni kezdte:
„Add meg tartozásod!”
Váltig követelte.

Társa meg leborult,
S könyörögve kérte:

„Mindent megfizetek,
Kegyelmezz hát végre!”

De ő nem engedett,
Börtönbe vetette,
Míg csak tartozását
Ő meg nem fizette.

Ezt a szolgatársak
Szomorúan látták,
Elmentek urukhoz,
És tudtára adták.

„Az úr maga elé hívatta, és így szólt hozzá: Te gonosz szolga! Kérésedre minden adósságodat elengedtem. Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogy én megkönyörültem rajtad?

Ezzel az úr haragjában átadta a poroszlóknak, míg meg nem fizette mind, amivel tartozott.

Így tesz Mennyei Atyátok is veletek, ha mindegyiketek meg nem bocsát szívből felebarátjának.” (Mt. 18.32-35)

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében ezt írja:

A bosszú vágya és gyakorlata ősidők óta ott fészkel az ember szívében. Többszörösen megtorolni a sérelmet, ez lett a jelszava az ösztönös szinten élő embernek. Az Ószövetségi törvény mérsékelni igyekezett a bosszú nagyságát és ezt fogalmazta meg a közismert alapelvvel: szemet szemért, fogat fogért. Ez a fölfogás abból a meggyőződésből fakadt és azt tükrözte, hogy a sértett fél élete, testi épsége sem értékesebb a sértőénél. Jézusunk

ennél még tovább ment, amikor elítélte a bosszú gyakorlatát, és az evangéliumi erkölcs alapkövérévé tette az irgalmat, a megbocsátást.

A példabeszédben szereplő király Istent jelenti, akitől létünket és a vele járó ezernyi ajándékot kaptuk. Életünk, és mindaz, ami fenntartásához szükséges, Isten ingyenes ajándéka.

A keresztény ember mindig annak tudatában fordul Isten felé, hogy életünk Ura jól ismeri gyengeségeinket, és ezért megbocsátással és irgalommal tekint ránk. Aki a bosszúállást a saját kezébe veszi, az a világ és az emberek bírójává teszi magát. A bosszú, amit így véghezvisz, a saját fejére száll vissza. Aki bosszút áll, aki ellensége életét a saját kezébe veszi, az megfélemezik arról, hogy Isten erre az emberre is rátette a kezét, Jézus érte is meghalt a keresztfán.

Belon Gellért a „Bibliai elmélődések” c. könyvében a következőket fejti ki:

A tízezer talentummal eladósodott szolga a reménytelenül eladósodott ember példaképe. Az Úr Jézus a példabeszédben azt mondja, hogy mindnyájan ilyen reménytelenül eladósodottak vagyunk Istenünknel. Minden pillanatunkkal, minden szívdobbanásunkkal Neki tartozunk. – De hát valóban neki is adjuk? - A mi Urunk szinte előre felbuzdít a bocsánatkéréssel, azzal hogy garantálja: Isten szíve a bocsánat- adásra hetvenszer hétszernél is többször, vagyis mindig nyitva áll. Akármilyen reménytelenül eladósodott a lelkünk a bűnökkel, Ő megbocsát, ha megbánjuk bűneinket.

A szőlőmunkásokról szóló példabeszéd

Mt.20.1-16.

Jézus a tanítványaihoz fordult és így szólt: „A Mennyek Országáa hasonlít a gazdához, aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe.”

Kora reggel a jó gazda
Sietve ment a piacra.

Ott fogadott szőlőjébe
Munkásokat idejében.

Megegyezett a napszámban
Tisztességgel egy dénárban.

Aztán ki is küldte őket,
Gondozzák jól a szőlőket!

Később, három óra múlva
Kiment a piacra újra.

Ott néhányan ácsorogtak
És munkára várhoztak.

Megszólította őket: „Menjetek ki ti is a szőlőmbe dolgozni, és majd megadom, ami jár nektek”
Azok ki is mentek. (Mt.20.4-5)

A hatodik, s kilencedik
Óra tájban kiment megint

Ismételten a piacra
Ez a derék szőlősgazda,

S éppen úgy, mint előzőleg
Munkásokat szerzett, főleg.

Amikor a tizenegyedik óra tájban is kiment, megint talált ott ácsorgókat. Megkérdezte tőlük: „Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?” – „Nem fogadott fel minket senki.” – felelték. „Menjete ki ti is a szőlőmbel!” – mondta nekik. Azok is kimentek (Mt.20.6-7).

Aztán be is esteledett
És a munkaidő letelt.

Gazda szólt a vincellérnek:
„Hívd a munkásokat kérlek!”

„Fizesd ki a bérük gyorsan,
Utolsókkal kezdjed, sorban!”

S úgy lett vége e szép napnak
Fejenként egy dénárt kaptak.

Ám az elsők zúgolódtak,
Hogy ők többet fáradoztak.

„Hosszabb volt az egész napunk,
S mi is csak egy dénárt kapunk?”

„Barátom, - felelte egyiküknek – nem követek el veled szemben igazságtalanságot. Nem egy dénárban egyeztél meg velem? Fogd ami a tiéd, és menj! Én az utolsónak is annyit számítok, mint neked. Vagy nem tehetem a sajátommal amit akarok? Rossz szemmel nézed, hogy jó vagyok?” – Így lesznek az utolsók elsők, az elsők meg utolsók. (Mt.20.13-16)

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel!” c. könyvében ezt írja:

A példabeszéd nem a munkások és munkaadók viszonyát akarja elrendezni, hanem az emberi teljesítmény és az üdvösség kapcsolatát szemlélteti. Az örök élet elnyerése elsősorban nem érdemeink, nem egyéni teljesítményeink járandósága, hanem Isten nagylelkű ajándéka, az Ő kegyelme. Istennel való kapcsolatunkat nem szabad valamiféle üzleti vállalkozásnak tekintenünk, ahol egyéni teljesítményeinkért benyújthatjuk a számlát. Életünk egésze ajándék, és ez vonatkozik üdvösségünkre is.

Mennyei Atyánk! A Te országodban mi csak mihaszna szolgák vagyunk. Köszönjük életünket, és minden ajándékodat. Te egyformán értékeled azokat, akik a Te szőlődben hosszabb ideig munkálkodtak, meg azokat is, akik önhibájukon kívül ott csak rövidebb ideig dolgoztak. Legyen áldott a Te szent Neved!

A királyi menyegző

Mt.22.1-14

„A Mennyek Országa” hasonlít a királyhoz...”

Halljatok most a királyról
Ki menyegzőt rendezett,
Az egyszülött jó fiának
Akit nagyon szeretett.

Elküldte hát a szolgálait,
Hogy szóljanak azoknak,
Akik meghívottak voltak:
„Jöjjenek mind azonnal!”

Azok nem akartak jönni,
De a király nem hagyta,
Egyéb szolgálakat is küldött,
S nekik parancsba adta:

„Mondjátok, hogy jöjjenek már,
A lakoma készen áll,
Ökreimet levágattam,
Hívogat a teli tál.”

Ámde azok nem törődtek,
Egyik a földjére ment,
Másik üzlet után nézett,
A hívásra nem felelt.

A többiek nekiestek
A derék jó szolgáknak,
Kit megvertek, kit megölték,
Mindegyikkel elbántak.

A király haragra lobbant,
S csapatokat vezényelt,
Gyilkosokat mind megölték,
S házaik is leégtek.

A király így szólt a szolgálaihoz:

„A menyegző ugyan kész van,
Hisz már mindent elhoztak,
De a meghívottak sajnos
Erre méltók nem voltak.

Menjetek ki az utakra,
S kiket ottan találtok,
Erre a szép menyegzőre
Mindenkit meghívjatok.

A menyegzős terem megtelt
Ilyen módon vendéggel,
Annyi jött, hogy több ember már
Abban bizony nem fért el.

Amikor a király bejött
Egy vendéget észrevett,
Aki csúnya ruhában volt
Menyegzői szép helyett.

Megszólította: „Barátom hogy kerültél ide, amikor nem vagy menyegzőre öltözve?! – Az elnémult, a király pedig megparancsolta a szolgáknak: „Kötözzétek meg kezét, lábát, s dobjátok ki a külső sötétségre. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz. Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.” (Mt.22.12-14)

„Vajon megbecsüljük-e a Mennyek Országát (a királyi menyegzőt), amelyre az Úr hívott meg minket?” – teszi fel a kérdést Jelenits István az Új Emberben írt cikkében, s így folytatja: „Van-e rajtunk menyegzős ruha, van-e bennünk ünneplői öröm, ünneplő szív? – Ha igen, mi is bejuthatunk a királyi menyegzőre. Öltsük fel magunkra tehát a menyegzős ruhát!”

György Attila a „Vasárnapi örömhír, A év” c. könyvében ezt írja:

A példabeszédből kiviláglik, hogy Isten azzal nyilvánítja ki irántunk táplált szeretetét, hogy meghív bennünket szeretetének országába. Isten királyi asztala mellé azonban csak királyi lelkülettel szabad leülnünk. Ennek kialakításához magunkévá kell tennünk Isten gondolatait, engedelmesen oda kell simulnunk Isten akaratához. Az evangélium kimeríthetetlen kincsestára Krisztus gondolatainak, menyegzős asztaláról sohasem fogy el a lelki táplálék. Nélküle koldusok vagyunk, általuk az élet kenyérének birtokosai.

Köszönöm Uram, hogy meghívtál Igéd és Tested Eucharisztikus asztalához. Erősítsd hitemet, gyarapítsd szeretetemet, hogy egykor beléphessek a nagy királyi menyegzőre, a Te Országodba!

Barsi Balázs a „Szeretet misztériuma” c. könyvében írja:
Mi ez a menyegzős ruha? – Annyit találgattuk, de csak az „Énekek éneke” ad végső megoldást, hogy ez nem a megszentelő kegyelem, nem a hit, hanem az ünneplés lelkülete. A keresztény legmélyebb identitása, hogy boldog, mert meghívást kapott a Bárány menyegzőjére. Ez annak a megértése, hogy mi ez a menyegző, kicsoda Jézus, hogyan egyesül az isteni és az emberi. Azon nincs menyegzős ruha, aki ezt a menyegzőt nem érti és nem éli.

A tíz szűz Mt.25.1-13

„A mennyek országa” hasonlít a tíz hajadonhoz...(Mt.25.1)

Menyegzőre ment a násznép
Közöttük tíz hajadon,
Lámpást vittek a kezükben,
S vigadoztak is nagyon.

A tízből öt okos szűz volt,
A többi meg a balga,
Nem gondoltak lámpásukhoz
Tartaléknyi olajra.

Az okosok korsóikban
Vittek annyi olajat,
Amely az ő lámpásukhoz
Még sokáig kitarthat.

Időközben este lett már,
De késett a vőlegény,
A násznép meg álmos lett már,
S el is aludt könnyedén.

Éjfél tájban váratlanul
Egy kiáltás hallatszott:
„Keljetek fel, s készüljétek!
Többé már nem alhattok!”

„Megérkezett a vőlegény,
Menjetek ki elébe!
Világítson lámpásotok
Az éjjeli sötétbe!”

Fölkeltek a hajadonok,
S rendbe hozták lámpásuk,
A balgák most észrevették,
Kialvóban a lángjuk.

Kérlelték az okosokat
Adjanak kis olajat.
„Nektek, s nekünk nem lesz elég.”
Így szóltak, és nem adtak.

„Menjetek az árusokhoz
És majd ottan vegyetek,
Máskor pedig a mainál
Gondosabbak legyetek!”

Míg a balgák oda voltak,
A vőlegény megjelent,
S aki ottan már készen állt,
Az a házba vele ment.

Ezzel az ajtó bezárult. Később megérkezett a többi hajadon is. Beszóltak: „Uram, uram, nyiss ki nekünk!” De ő így válaszolt: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek benneteket.” – Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát. (Mt.25.10-13)

Tarjányi Béla az Új Emberben így ír a példabeszédről:

Nyilvánvaló, hogy a vőlegény maga Jézus, akinek érkezését várja a lélek, és várja Őt jegyese, az Egyház. Az olaj és az égő mécse az ember kezében az a valami, ami igazi érték, ragyogó és fénylő. Ez a hűség, a szeretet, a ragaszkodás, a feltétlen bizalom és hasonlók. Ezeknek bennünk, és sajátunknak kell lenniük, ezt senki nem adhatja nekünk kölcsön. Akinek nincs olaja, és nem ég a lámpása, az nem mehet be a menyegzőre (a mennyországba).

Hogy mikor érkezik a vőlegény, sem a napot, sem az órát nem tudjuk. Ez arra ösztönöz minket, hogy mindig készek legyünk.

A növekvő vetés

Mk.4.26-29

„Isten Országáa olyan, mint az az ember, aki most vet a földbe”. (Mk.4.26)

Ha a föld a magot
Szépen befogadja,
Ott a növekedést
Már az Isten adja.

Az ember ha alszik,
Avagy fönn van ébren,
A mag kicsírázik,
S szárba szökik szépen.

Aztán kalászt is hoz,
S telt szemeket abban,
Aranyló színekben
Leng a fénylő napban.

A termés beérik,
Gazda fog egy sarlót,
Levágja a búzát,
S otthagyja a tarlót.

Az Újszövetségi Szentírás, Szent István Társulat, 1981,
171. oldalán ez áll:

Isten Országának kifejlődése az Isten ügye és az Ő
titka. Nem az ember fáradozása hozza meg az eredményt,

mindent Istenre kell bízni, az ember csak készséges lelket adjon a mag számára.

Isten Országa az Egyház, a magvetés a prédikáció, a szántó föld a hallgatók lelke. A magvető Krisztus és az Ige hirdetői, az aratás a halál, az arató Isten.

Ha a lélek készségesen fogadja be az Igét, vagyis a szántó föld jó, minden rendben megy.

György Attila „Szólj Uram, szolgálj figyel” c. könyvében ezt írja:

Isten igényli ugyan az emberi kezek magvető és arató mozdulatát, de a növekedés az isteni kegyelem ajándéka.

Belon Gellért „Bibliai elmélődések”, Szent István Társulat, 1987. c. könyvében a következőket írja:

E példabeszéd rámutat arra, hogy a lélekben fejlődő kegyelmi világban is, de az Egyház fejlődésében is fokozatok vannak: gyökér-élet, sarjadó vetés, szalma, pelyva, és zsendülő búzaszem. Ezek mind az elhaló búzából nőnek ki és valamennyi a termés kiteljesedését szolgálja.

KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT GYŰJTSETEK ÉGI KINCSEKET

Az apostolok feladata

Mt.5.13-16

Jézus így beszélt az apostolokhoz: „Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, nem való egyébre, mint hogy kidobják, és az emberek eltapossák. Ti vagytok a világ világossága, s a hegyen épült város, melyet nem lehet elrejtteni.

Hegyen épült várost
Mindenki jól látja
Tetteitek ekként
Másoknak példája.

Aki világot gyújt
Bizony el nem rejt
Véka alá téve
Nem láthatja senki.

A lámpását inkább
A tartóra rakja,
Hogy ottan a fényét
Mindenki láthassa.

„Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék Mennyei Atyátokat.” (Mt.5.16)

Az Újszövetségi Szentírás (Szent István Társulat 1981) a példabeszédről ezt írja:

Amint a só, ízt ad az ételnek, s megóvja a romlástól, úgy kell a tanítványoknak az emberek életét megtölteni a keresztény vallás tanaival és óvni őket a bűntől. – A tanítványok élete a nyilvánosság előtt játszódik le, ők a világosság, a hegyen épült város, azért a tanítványok életükkel mutassanak példát.

György Attila „Szólj Uram, szolgálj figyel!” c. könyvében ezeket írja:

Nem szabad szégyellnünk kereszténységünket, nem szabad elrejtenuk otthonunk vagy templomaink falai között. Jézus kötelességünké tette, hogy megvalljuk Őt az emberek előtt, és ne játsszunk bújócskát vallásos meggyőződésünkkel. Egy idős asszony beszélt el, hogy minden délután félrevonult szobájába és térden állva imádkozta a szentolvasót. Gyakran meglátogatta az egyik szomszédasszony, aki azonban nem volt vallásos. Történt egyszer, hogy megállt az ablaka előtt, éppen akkor, mikor imádkozott. Ez úgy meghatotta az illetőt, hogy megváltoztatta közönyös magatartását és hívóvé lett. Sokszor egy szerető pillantás, baráti kézszorítás, vigasztaló szó, egy mosoly is lehet olyan világosság, amely beragyogja mások életét, és utat mutat a szeretet felé.

Ti vagytok a világ világossága! Tévedés lenne ezt úgy értelmeznünk, hogy a világoskodás a szolgálati papság feladata. Az apostoli egyházban minden hívőnek apostoli feladatai vannak.

Gyökössy Endre a „Kézfogás 5.” c. füzetében így vallott a példabeszédről:

Jézus beszéde világos, bármit mondunk vagy panaszkodunk magunkról, mi a vagyunk a föld sója. S ha azok lehetünk, legyünk valóban azok, s egyszerre diadalmasan értelme lesz életünknek.

Jézus egy más alkalommal így beszélt: „Én vagyok a világ világossága. Majd hozzátette: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé az élet világossága.” (Jn.8.12) A mi világosságunk, fényünk tehát csak visszavert fény, másodlagos fény. Az igazi fényforrás Jézus Krisztus. Ahogy nem mienk a só, csak mi válhatunk sóvá, ugyanígy nem a mienk a fény sem, csak mi válhatunk fénné, világossággá, a Világ Világosságának visszavert fényévé. Ha az Ő fényét verjük vissza, sugározzuk tovább, mi is a világ világossága lehetünk.

Jézus Krisztus a világ Világossága

Világnak vagy világosság,
Sötétségből jövünk Hozzád.

Jézus Krisztus, égi fényünk
Bűneinkből Hozzád térünk.

Szíveinkben gyújtsál gyertyát,
Mert a világ minket nem lát.

Lássák meg, hogy Érted égünk,
Hisz Te vagy az Üdvösségünk.

Úgy lobogjon hitünk lángja,
Mint a világító fáklya.

S szeretetünk tiszta fénye
Sugározzon földre, égre!

Kincsgyűjtés

Mt.6.19-21

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly megrágja és rozsdá marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok. A mennyben gyűjtsetek kincseket, ahol nem rágja moly és nem marja rozsdá, ahol nem törnek be, és nem lopják el a tolvajok. Ahol a kincsed, ott a szíved is.”(Mt. 6.19-21)

Hol találsz ősi kincseket?
Ma már sehol se nincsenek.

Moly megrágta, rozsdá marta
Vagy a rabló zsákba rakta.

Sok régi vár és tornyai,
Mi áll ma már? Csak romjai.

A gazdagoknak kincsei
A földi lét bilincsei.

Magadat hiába töröd,
Vagyonod sohase örök.

Ne gyűjts hát földi kincseket!
Mindenkit erre intsetek.

Inkább forgasd a Bibliát,
Bölcsesség kincsét hinti rád!

Inkább égre tekintetek,
S gyűjtsetek égi kincseket!

Szabó Ferenc S.J. az Új Emberben írt egyik cikkében az „átkozott aranyéhség” –ről elmélkedik. Azt tapasztaljuk, mondja, hogy az emberi történelem egyik fő mozgatója a bírvágy, a vagyongyűjtés, a meggazdagodás vágya, a pénzimádat, egészen annak bálványozásáig, az aranyborjú imádásáig. A pénzzel függ össze a hatalom, a hatalmi versengés pedig a háborúkat szüli, meg a viszályokat, a közéletben épp úgy, mint a családok között.

Vörösmarty Mihály gyönyörűen kifejti:

Mi az, mi embert boldoggá tehetne?
Kincs? Hír? Gyönyör? Legyen bár mint özőn,
A telhetetlen elmerülhet benne
S nem fogja tudni, hogy van szívöröm

Jézus példabeszédében arra figyelmeztet: őrizkedjétek a kapzsiságtól! Az utolsó ítéleten nem azt kéri számon tőlünk az Örök Bíró, hogy mennyit gyűjtöttünk, hanem hogy mennyi lelki kincsre tettünk szert, és ki mennyire szeretett. Az égi kincsek alatt az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit értjük, a jócselekedeteket, az imát, és a bűjtöt.

A világosság és a szem

Mt. 6.22-23

„A test világa a szem. Ha szemed ép, egész tested világos. De ha a szemed rossz, egész testedre sötétség borul. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mekkora lesz maga a sötétség? (Mt. 6.22-23).

Szemedtől függ, hogyan látod
Körülöttesd a világot,
Azt hogy milyen életelvek
Téged miként vezérelnek.

„Jó szemmel” nézz a világra,
Benne minden embertársra,
S világos lesz tested, lelked,
Égben, s földön így szeretnek.

Az Újszövetségi Szentírás (Szent István Társulat, 1981) az 54. oldalon ezt írja:

Jézus a példabeszédben a helyes életfelfogásról beszél, ami az ember életében olyan mint a szem. A „rossz szem” (zsidó kifejezés) az irigységet, a rosszakaratot, és az álnokságot jelenti, míg az „ép szem” ennek ellentétét. Az ép szem semmiféle gonoszsgot nem ismer.

Két úr szolgálata

Mt.6.24

Senki sem szolgálhat
Egyszerre két úrnak,
Mert a kettő között
Ellentétek dúlnak.

Egyik úr az Isten,
Ő tiszta szeretet,
A másik a Mammon
Vagyonnal hiteget.

A két hatalmas úr,
A kik szemben állnak,
Békét ők egymással
Sohasem találhatnak.

A szívedet bizony
Nem oszthatod ketté,
Ki kell állnod tehát
Valamelyik mellé.

György Attila „Szólj Uram, szolgálj figyel” c. könyvében a példabeszédről ezt írja:

Jézus számos kijelentése szöges ellentétben áll az emberi elvárásokkal. Ki hallott már olyasmit, hogy jólétet, gazdagságot ígérő program helyett valaki szegénységet ajánl az embereknek. Értetlenül hallgatjuk szavait, mindaddig, amíg a Szentlélek vezetésével sikerül behatolnunk a jézusi igazságok szívébe.

Itt van például a szegénység kérdése, amelyről Jézus többször is nyilatkozott. Hegyi beszédében a szegénységet a boldogság zálogának nevezte. A hűtlen intézőről szóló példabeszéd nem a vagyongyűjtést, hanem a vagyon szétszétlását teszi az égi kincsgyűjtés feltételévé. Minden földi kincsnek csak az kölcsönöz igazi értéket, ha az osztogató szeretet szolgálatába állítjuk.

A Gondviselés

Mt.6.25-34

Jézus így beszélt: „Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életek miatt, hogy mit esztek, vagy mit isztek, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Nézzétek az ég madarait!”

Az ég madarai
Bár soha nem vetnek,
És nem is aratnak
Bizony mégis esznek.

Mert táplálja őket
Mennyei Atyátok,
Aki velük együtt
Gondot visel rátok.

Hisz a madaraknál
Bizony többet értek,
S ti is megkapjátok
Minden nap az étket.

„Hát a ruházat miatt miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezők liliomait, hogy nőnek:”

Ők sem fáradoznak,
Nem is szőnek, fonnak,
S a ruhájuk még szebb,
Mint a Salamonnak.

Ma még virítanak,
Holnap tűzbe dobják,
De bizony ők mégis
E szép ruhát hordják.

Ha az Isten őket
Ekként öltözteti,
Több gondja lesz rátok,
Higgyetek hát neki!

„Ne aggodalmaskodjatok hát és ne kérdezzétek: Mit eszünk, mit iszunk? Vagy mit veszünk fel? Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ezért ti elsősorban az Isten Országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.

Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról. A mának elég a maga baja. (Mt.6.31-34)

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében a példabeszédről így elmélkedik:

Sokan megfestették már a képet, amely Jézust állítja elének ebben a példabeszédben. A szabad ég alatt beszél az Istenről és tanítását a körötte röpködő madarak, a réten nyíló liliomok példájával szemlélteti. Úgy mutatja be őket, mint a természet gazdag asztalának vendégeit, akiknek táplálásáról a Mennyei Atya gondoskodik. Félreértenénk Jézus hasonlatát, ha a lustaság, a nemtörődömség dicséretét látnánk benne. Igaz, hogy a madarak nem maguk termelik meg az ételmüket, de mennyit kell röpködniük utána. A növények is a nap felé nyújtózkodnak, gyökereikkel a földbe kapaszkodnak, hogy az élethez

szükséges fényhez és nedvességhez jussanak. Ily módon nekik is meg kell dolgozniuk szépségükért.

Isten gondviselése tehát nem azt jelenti, hogy minden gondot ledobhatunk a vállunkról. Inkább arról van szó, hogy gondjainkat meg kell osztanunk azzal az Istennel, aki ott rejtőzik a lét ajándéka mögött. A gondviselésbe vetett hit nem jelenthet dologtalan életet és kibúvást felelősségeink alól.

A keresztény ember sohasem feledkezhet meg arról, hogy életünk nagyobbik fele az Isten kezében van. A hívő magatartás tehát nem egyeztethető össze a túlzott aggodalmaskodással, amely az Istenbe vetett bizalom hiányáról tanúskodik.

Barsi Balázs az „Egyszülött Fiú” c. könyvében a példabeszédről a következőket írja:

A példabeszéd legfontosabb mondata: „Ti keressétek elsősorban Isten Országát, s annak igazságát, és minden hozzáadatik nektek.” – Jézus mintha azt mondaná ezzel, hogy az élet mélyebben van, mint a napi gondok és a teendők, mert mi emberek szomjazunk az örök életre, Istenre. Isten nélkül az evés ivás, ruházkodás, vagyongyűjtés önmagában nem élet.

Az ember legfontosabb dolga az életben Jézus Krisztus követése, és a követés azt jelenti, hogy az Isten Országát, az Istennel való élő kapcsolatot mindenképp fölé helyezem, és elsősorban azt keresem. Jézus döntés elé állít bennünket: vagy Őt fogadom el életem Urának, Isten Országának rendelve alá mindent, vagy pedig valami másnak leszek a szolgája.

Andrej Rubljov ikonján az asztalnál ül a három isteni Személy és hívja az embert: Jöjj közénk! – Senki más nem

hív minket az örökkévalóságból, választani kell, vagy az egy örök Isten élete, vagy a kárhozat.

Mi az Isten Országának igazsága? Jézus maga mondja., hogy Ő az út, az Igazság és az élet. Ez az élet értékesebb az eledelnél, és több a ruhánál. Ez az élet fölötte áll mindennek, ami nekünk gondot okoz. Ezt keressétek, mondja Jézus, s aki keresi, az meg is találja.

Milyen magatartás kell ahhoz, hogy valaki az Isten Országát megtalálja és befogadja? Jézus erre így válaszol: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a Mennyek Országába” (Mt.18.3). Maradjunk tehát mindig gyerekek? Szent Pál is utal az ilyen értelmezés lehetetlenségére, amikor ezt írja: „Csak a gonoszsgot illetően legyetek kisdedek, gondolkodástokban azonban felnöttek.” (I.Kor.-14.20) Felnötként is, a még bűnt elkövetni nem tudó csöppségek színvonalán kell lennünk . Lehet részünk kísértésben, és át kell mennünk próbákon, és ezek a próbatételek tesznek erkölcsileg felnötte, és éretté Isten Országára.

Hasonlat a sziklára épített házról

Mt.7.24-27

Egy alkalommal Jézus így beszélt:

Aki szavam meghallgatja
És tettekre beváltja,
Okos, mint ki házat épít
A jó erős sziklára.

Zápor szakadt, az ár ömlött,
S hozott erős szélvihart,
Nekizúdult mind a háznak,
De az erős, és kitart.

Aki hallja tanításom,
De nem váltja tettekre,
Balga, mint aki a házát
A homokra fektette.

Zápor szakadt, az ár ömlött,
Szél süvített több felől,
Nekizúdult mind a háznak,
Nem bírta ki, összedőlt.

György Attila a „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében a példabeszédről így ír:

Ki ne óhajtana biztonságban, félelem nélkül élni? Milyen jó lenne, ha értékes emberi kapcsolataink, a barátság és a szerelem valóban sziklára épülnének, a hűség sziklájára.

Nem kétséges, hogy minden építkezésnél az alapozás a legfontosabb művelet. Ha valaki emeletet akar felhúzni a földszintes házára, először az alapot kell megvizsgálnia. Ami érvényes az építkezésben, érvényes életünk egészére is. Nem mellékes, hogy milyen eszmékre, milyen elvekre építjük egyéni és közösségi életünket. A téves eszmékre épülő élet homokra épített házhoz hasonlít, könnyen összeomlik.

A sziklára épült ház hasonlata eszünkbe juttatja a keresztény hívek közös otthonát, az Anyaszentegyházat. Jézus ezt is sziklára épített háznak szánta, amelyen nem vesznek majd erőt a pokol kapui, Az egyház épületének az alapját nem a változó társadalom képezi, hanem maga Jézus Krisztus.

Szent Jakab az apostoli levelében (Jak.2.14-22) ezt írja:

„Testvéreim, mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, belőle fakadó tettei pedig nincsenek? Üdvözítheti a hite? Ha valamelyik testvérnek nem volna ruhája, és nem volna meg a mindennapi tápláléka, és egyiketek így szólna hozzá: „Menj békében, melegedj és lakjál jól!” de nem adnátok meg neki amire testének szüksége van, mit használna? Ugyanígy a hit is, ha tettek nem származnak belőle, magában holt dolog.

Ábrahám vajon nem a tettei alapján igazult meg, amikor odatette fiát, Izsákot áldozatul az oltárra? Az ő tettei teljessé tették hitét. Tehát tett nélkül a hit holt dolog.”

Az állhatatos ima

Mt.7.7-11.

Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgesetek és ajtót nyitnak nektek. Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak (Mt.7.7).

Melyiketek adna
A fiának követ,
Mikor kenyeret kér
Az evéshez jövet?

Ki ad enni kígyót,
Ha fia kér halat?
Ilyen gonosz tette
Gondolni sem szabad!

„Ha tehát ti, bár gonoszok vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább ad jót Mennyei Atyátok azoknak, akik kérik.” (Mt.7.11)

György Attila a „Szólj, Uram, szolgád figyel!” c. könyvében a példabeszédről ezt írja:

Az igazi vallásosság nem csupán Isten létének elismerését jelenti, hanem a vele folytatott párbeszédet is. Istenbe vetett hitünket az imádság fejezi ki.

Dosztojevszkij írja a „Démonok” c. könyvében: „Az emberi természet törvénye meghajolni valami mérhetetlen nagyság előtt. A Végtelen olyan fontos az ember számára, mint az anyaföld, amelyen élünk. Még a legbalgább

embernek is szüksége van valami felemelő nagyságra.” – A hívő ember számára ezt a felemelkedést az imádság biztosítja. Általa létünk ősforrásával teremtünk kapcsolatot, és ezért az ima lelki egészségünk záloga.

Mivel az imának ilyen központi szerepe van hívő életünkben, érthető, ha Jézus is nyilatkozott róla. Az apostolok gyakran láthatták mesterüket imádságba merülni. Ennek láttán kérték: „Uram, taníts meg minket imádkozni!” Az ima által mintegy kilépünk szűkös önmagunkból, és Isten kezébe helyezük magunkat. Atyánknak szólítjuk, és ezzel kifejezzük gyermeki szeretetünkkel együtt gyermeki jogainkat is. Nem koldusként állunk Isten elé, hanem mint fogadott gyermekei, Krisztus társörökösei. Kéréseinkkel kifejezzük gyermeki bizalmunkat, és alkalmat adunk Istennek, hogy gyakorolja atyai szeretetét. Találón jegyezte meg valaki: ”Selyemzsinóron Isten millió kegyelme lóg alá az égből, és az imádság az a kard, amivel levághatjuk.”

Példabeszéd a két fiúról

Mt.21.28-32

Egy embernek két fia volt,
S az egyikhez odament,
És előtte egy kéréssel
Íme ekként megjelent:

„Fiam, menj ki arra kérlek,
A szőlőbe dolgozni,
Én egyedül nem tudom már
Annak terhét hordozni.”

Mérges lett a fiú erre:
„Nem megyek ki!” – felelte,
Később aztán meggondolta
És a kérést megtette.

Odament a másikhöz is,
E fiát is megkérte,
Menjen ki a szőlőjébe
És ő meg is ígérte.

Ám bizony az ígéletét
Később be nem tartotta,
Mert a roppant könnyelműség
Más irányba hajtotta.

„Melyik tett eleget a kettő közül apja kívánságának?” Az első – válaszolták. Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és cédák megelőznek benneteket az Isten Országában. Eljött ugyanis hozzátok János, hogy az igazság útjára vezessen benneteket, de nem hittetek neki. A vámosok és a cédák hittek neki. De ti ennek láttára sem tartottatok bűnbánatot, és nem hittetek.” (Mt. 21.31-32)

György Attila „Szólj Uram, szolgál figyel” c. könyvében a következőket írja:

Mindnyájan tapasztaljuk, hogy milyen erőfeszítést igényel számos esetben ígéretünk teljesítése. Könnyen elröppen ajkunkról az ígérő szó, de gyakran elmarad a beteljesülés. Mennyire fogadkoznak a keresztlő alkalmával a kedves szülők, és ígéretet tesznek gyermekük vallásos nevelésére. Ragyogó arccal tesznek egymásnak vallomást, és ígérenk örök hűséget a jegyesek az esküvői oltár előtt. Ám az ígéretet nem mindig követi a megvalósítás. Érthető tehát, ha erre a veszélyre Jézus is felhívja a figyelmünket.

Nem elég igent mondani az ősi hagyományokra, ragaszkodni a múlthoz, és ugyanakkor szembeszállni a vallásos életet megújító fejlődés gondolatával. A vallásos élet megkövesedése és az ezzel járó elhalás mindig fenyegető veszély az egyén és a közösség számára. Nem véletlenül nevezte magát az Úr Jézus útnak, amelyen a Szentlélek vezetésével állandóan haladnunk kell és nem szabad megállnunk.

A gyilkos szőlőművesek

Mt.21.33-46

Jézus így szólt hallgatóihoz: „Halljatok most egy másik példabeszédet!”

Egykor szőlőt telepített
Egy szorgos és jó gazda,
Majd azután műveseknek
Bérmunkába kiadta.

Jóval később, mikor eljött
A szüretnek ideje,
Elküldte az ő szolgáit,
Hogy a termést szedjék be.

De a szőlőművesek csak
Bántották a szolgákat,
Kit megvertek, kit megöltek,
S volt, kit kővel dobáltak.

Ezután a gazda szépen
Küldött egyéb szolgákat,
Többen voltak, ámde mégis
Ezekkel is úgy bántak.

Végül is a fiát küldte,

Talán őt megbecsülik,
De amikor őt meglátták,
Gondolták, hogy megölik.

Így biztatták egymást: „Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz az öröksége.” – nekiestek hát, kidobták a szőlőből és megölték (Mt.21.38-39)

Ha megjön a szőlő ura
Vajon akkor hát mi lesz?
Rendbe teszi a dolgokat
És nagy igazságot tesz.

A gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja, a szőlőjét pedig más bérlőknek adja ki, akik idejében beszolgáltatják a termést. Erre Jézus azt kérdezte: „Sose olvastátok az írásban? A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett, az Úr tette azzá, s ez csodálatos a szemünkben. Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten Országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét.” (Mt. 21.41-43)

Az Újszövetségi Szentírás (Szent István Társulat 1981) a lábjegyzeteiben ezt írja:

A példabeszéd inkább allegória. Jelentése: a szőlő gazdája Isten. A szőlőművesek a zsidó nép, a szőlő az üdvösség előkészítése, mely az Ószövetség feladata volt. A szolgák a próféták. A fiú Jézus Krisztus. Más bérlők a pogányok. A 117.zsoltár 22. sorának szavai Jézusról, mint kőről szólnak. A zsidók elvetették, de az Isten szegletkövé, vagy még inkább zárókövé tette.

Jelenits István az Új Ember egyik cikkében ezt írja:

Ez a példabeszéd rólunk is szól. Tükröt tart elénk. Gyümölcsöt kell teremnünk! Talán a bűnbánatét, vagy a Lélek gyümölcsét, amely a szeretet.

György Attila Vasárnapi Örömhír A év c. könyvében a következőket írja:

A példabeszéd első és legfontosabb tanítása, hogy Isten a földet saját birtokának tekinti, és az emberi családot pedig a saját szőlőjének. A szeretetből adott törvényeivel sövényt font köréje és gondviselése tornyából figyel, őrzi életét. A földet, a szőlőt az ember gondjára bízta, de azt joggal elvárja, hogy az őt megillető termést beszolgáltassuk. Ez azt jelenti, hogy munkánkkal szépítsük, gazdagítsuk a világot. Jézus a példabeszédben nyíltan kijelentette, hogy az evangélium elvetése, Isten akaratának megtagadása azt jelenti, hogy az Isten elveszi tőlünk az Ő Országát.

Felhívás éberségre. A hű és a hűtlen szolga

Mt. 24.36-44, Mt. 24.45-51, Lk.12.35-48

„Az Emberfia eljön az ég felhőin. Azt a napot és órát azonban senki nem tudja, még az ég angyalai sem, csak az Atya.” (Mt.24.30-36)

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”(Mt.24.42)

Legyetek olyanok,
Mint az éber szolgák,
Kik urukat várják
Elvégezvén dolgát.

Hogyha éjjel megjön
És az ajtón zörget,
Azt rögtön kinyitják,
Majd illőn köszönnek.

Boldogok a szolgák
Akik ébren voltak,
És az uruk elé
Égő lámpást hoztak.

Az úr pedig, aki
Éberségük látja,
Asztalhoz ülteti,

S őket kiszolgálja.

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében a következőket írja:

Arra a kérdésre, ki a keresztény, Newman bíboros így válaszol: „Olyan ember, aki vár.” Ezt a mondatot kiegészíthetnénk azzal, hogy a keresztény tudja, kire vár. Mi, keresztények Krisztusra várunk. Várunk rá, mert egyszer már eljött, és megígérte, hogy újra visszatér.

A keresztény hit szerint Jézus személye és tanítása az a valaki és valami, akiben, és amiben beteljesedhet életünk. Nem a vak sors gyermekei vagyunk, nem a semmibe hull életünk. Ha minden a semmi szemétdombjára kerülne, akkor nem volna különbség jó és rossz, igazság és hazugság, hűség és árulás között. Földünk nem gazdátlan ház, hanem olyan otthon, amelynek Ura van. Megközelíthetetlen világoosságából állandóan útban van hozzánk, és minden percben megérkezhet.

Székely János az Új Emberben a következőket írja:

Jézus éberségre inti hallgatóit: „Vigyázzatok, nehogy elnehezedjék a szívetek a mámorban és a tobzódásban! Legyetek olyanok, mint a szolgák, akik urukra várnak! Csípőtök legyen felövezve, égő mécssessel a kezetekben!”

A szeretet éber. Észreveszi, ami a másokban történik. Nem a maga panaszával van tele, nem a saját vágyai körül forog. Észreveszi a másokban rejlő végtelen gazdagságot és meglátja a sebeket is, amit orvosolnia kell. Az éberség a szeretet édes testvére.

Ki a hű és okos szolga,
Akit ura arra rendelt,
Legyen házában a dolga:
Élelmezni minden embert?

Boldog az a derék szolga,
Ha az ura hazatérve
E munkában látni fogja,
S nagyon hálás lesz majd érte.

„Bizony mondom nektek, egész vagyona fölé rendeli.”
(Mt.24.47)

De hogyha a szolga hűtlen,
S azt gondolja magában:
„Az én uram soká jön meg.”
Rosszat tesz hát a házban.

A társait üti-veri,
Eszik-iszik féktelen,
Bort vedel a részegségig,
S kiabál is éktelen.

Akkor eme szolga ura
Olyan napon érkezik,
Amelyiken nem is várja
S bűneiért megverik.

A talentumok

Mt.25.14-30

Egy ember nagy útra készült
Elhagyni az otthonát,
Összehívta a szolgálait,
S rájuk bízta vagyonát.

Talentumból annyit kapott
Ki mennyire rátermett,
Egyik ötöt, másik kettőt,
A harmadik csak egyet.

Ki öt talentumot kapott
A zsebében nem hagyta,
Kereskedni kezdett véle,
S másik ötöt nyert rajta.

Ugyanígy ki kettőt kapott,
Oly ügyesen forgatta,
Másik kettőt szerzett velük,
Sikeres volt, mondhatta.

A harmadik gödröt ásott,
Mert a pénzét féltette,
És az egy szem talentumát
Abban jól elrejtette.

Hosszú idő elteltével
Jött a szolgák gazdája,

Sor került a számadásra
Egymás után, sorjában.

Első volt, ki ötöt kapott,
S újabb ötöt mutatott,
Ezért ő a gazdájától
Elismerést hallhatott.

„Jól van, te hűséges, derék szolga. Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be urad örömébe.”(Mt.25.21)

A második, ki a kettőt
Ügyesen megduplázta
Az urának dicséretét
Hallhatta, és nyugtázta.

„Jól van, te hűséges, derék szolga. Mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be urad örömébe.”(Mt.25.23)

Végül jött, ki talentumból
Egyet kapott csupán csak,
Visszaadta változatlan
És ezt mondta urának:

„Uram, tudtam, hogy kemény ember vagy. Aratsz ahol nem vettedél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál.”(Mt.25.24)

Nagyon féltem, pénzed elvész,
S hogy haragod ne lássam,
Ezért az egy talentumot
Én a földbe elástam.

„Te mihaszna lusta szolga! – Oda kellett volna adnod pénzemet a pénzváltóknak, hogy megjöve kamatostul kaptam volna vissza. Vegyétek el tőle a talentumot, és adjátok oda annak, akinek tíz talentuma van. Mert annak, akinek van, még adnak, akinek meg nincs, attól még amije van is, elveszik. Ezt a mihaszna szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre.”(Mt.25.26-30)

Barsi Balázs az Új Emberben a következőket írta a példabeszédről:

Az egy talentumos szolga kijelenti: „Elástam a földbe a talentumodat. Nézd, ami a tied, visszaadom.” – A gazdag ember (Isten) nem igazságtalan, amikor átveszi tőle azt a talentumot, ami nem is volt az övé. Ami az övé lehetett volna, az a kamatozás. De nem tette, ezért sorsa az örök kárhozat. – Az öt és a két talentumot kapott szolgának az Úr így szólt: „Menj be urad örömébe.” A példabeszédbe itt berobban Isten országának, a mennyországnak végtelensége, amely azokra vár, akik bő termést hoznak. – Urad öröme vár! Vállalkozz! Kockáztass! Cselekedj! De főleg szeress! Szeress ingyenesen, ott is, ahol nincs szeretet. Ne rejtse el az igazi talentumodat, a képességedet, hogy tudsz szeretni!

György Attila a „Vasárnapi örömhír A év” c. könyvében így írt:

Jól tudjuk, hogy a mi legnagyobb kincsünk, a legértékesebb talentumunk a szerető képességünk. A

legtöbb kamatot ennek gyakorlása hozza. „A növények akkor kezdenek igazán élni, amikor megsimogatja őket sugaraival a felkelő nap. Az ember is akkor él igazán, ha szívbeli meleget érez. Bőrünk alatt egy angyal rejtőzik, akire oly sok embertársunk várakozik. Engedd szóhoz jutni igaz és jó tetteidben.” (Phil Bosmans: Liebe wirkt taeglich Wunder)

Az utolsó ítélet

Mt.25.31-46

„Amikor eljön dicsőségben az Emberfia minden angyalával, helyet foglal főséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól.

A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig a baljára. Aztán így szól a király a jobbján állókhoz: Gyertek atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot!” (Mt. 25.31-34)

Éhes voltam és
Ennem adtatok,
Szomjas voltam és
Megitattatok,
Idegen voltam és
Befogadtatok,
Nem volt ruhám és
Felruháztatok,
Beteg voltam és
Látogattatok,
Börtönben voltam és
Nálam jártatok.

Erre megkérdezik az igazak:

Uram,

Mikor volt, hogy enni adtunk?
 És hogy téged megittattunk?
 Idegenként befogadtunk?
 Betegen meglátogattunk?

A király így felel: Bizony mondom nektek, amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. Ezután a balján állókhhoz így szól: Távozzatok színem elől ti átkozottak, az örök tűzre, amely a Sátánnak és angyalainak készült.” (Mt.25.40-41)

Mert éhes voltam, de
 Enni nem adtatok,
 Szomjas voltam, de ti
 Csak szomjan hagytatok,
 Idegen voltam és
 Be nem fogadtatok,
 Nem volt ruhám, ámde
 Fel nem ruháztatok,
 Beteg, s fogoly voltam,
 S nem látogattatok.

Ekkor ezek is megkérdézik:

Uram,
 Mondd! Éhesen mikor láttunk?
 Szomjasan mikor találtunk?
 Ruhátlanul mikor jöttél?
 Idegenként hol zörögtél?
 Köztünk beteg mikor voltál?
 Vagy börtönben? Válaszoljál!

Erre majd azt feleli: „Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek. – Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre. – (Mt.25.45-46)

Kránitz Mihály az Új Emberben e példabeszédről így ír:
Jézus e példabeszédben az irgalmasság testi cselekedeteit említi. Krisztus egész életével és tanításával tudunkra adta az üdvösség feltételeit. Ezért Jézushoz hasonlóan a hívő ember cselekedeteiben is meg kell mutatkoznia, hogy kihez tartozik. Igyekezzünk tehát az irgalmas szívű Jézus nyomában járni.

Ha jót cselekszel

Éhezőnek enni adtál?
Krisztust láttad benne!
Szegény rongyost felruháztál?
Mintha az Úr lenne.
Idegent, ha befogadtál
Jézus volt a vendég,
Beteget, ha látogattál,
Mindent Érte tettél!

Az esztelen gazdag Lk.12.13-21

Egy embernek jó földje volt,
Mely bő termést hozott,
Hova is gyűjtse be azt mind,
Nap, mint nap gondolkozott.

Lebontom csúreimet és
Építek nagyobbakat,
S majd oda gyűjtöm a termést
És minden vagyonomat.

Aztán majd elégedetten
Mondhatom el magamnak,
Engem már anyagi gondok
Többé sosem zavarnak-.

„Ember, van annyid, hogy sok évig elég. Pihenj, egyél, igyál, s élj jól.” – Ám az Isten így szól hozzá: „Esztelen, még az éjjel számon kérik tőled lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?” – Így jár az., aki vagyont halmoz fel magának ahelyett, hogy az Istenben gazdagodnék. (Lk.12.19-21)

Jelenits István az Új Emberben ezt írja:

A görög-latin bölcset a halál meggondolása a „carpe diem” bölcsességére vezette, vagyis a „holnappal ne törődj, szakítsd le minden órának virágát.”

Jézus is valami ilyesmit tanít: az értelmes embernek úgy kell élnie, hogy bármikor könnyű szívvel fogadhassa a halált. Példabeszédének tanulsága mégis meglepő. Kinyitja a szerzés rabságába szegődő ember látóhatárát Istenre, s a nélkülöző felebarátra. Aki az éhezőkkel megosztja fölöslegét, olyan gazdagságra tesz szert, amelytől nem foszthatja meg a halál.

Az üdvözülők száma

Lk.13.22-28

Valaki Jézustól megkérdezte: „Uram, ugye kevesen üdvözülnek?” – Ő ezt válaszolta: „Igyekeztek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni.” (Lk.13.22)

A háziúr egyszer feláll
És az ajtót bezárja,
Ti mindnyájan kint maradtok,
S zörgettek, de hiába.

„Uram, nyisd ki nekünk” – kérlelitek őt. Akkor ő azt fogja nektek mondani: „Nem tudom, hogy honnét vagytok. Nem ismerlek titeket.” – Ti meg bizonygatjátok:

Szemed előtt ettünk, ittunk,
Sokszor akár naponta,
Az utcánkban tanítottál,
Tudjuk, bizony gyakorta.

De a háziúr megismétli:

Nem tudom, hogy honnét vagytok,

Nem ismerlek titeket.
Távozzatok mind egy szálig
Gonosz a ti szívetek.

„Lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten Országában látjátok, magatok meg kirekesztve. Jönnek majd keletről és nyugatról, északról és délről, és helyet foglalnak Isten Országában. Vannak utolsók, kik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.” (Lk.13.28)

Sulyok Elemér az Új Emberben így ír a példabeszédről:
„Nem tudom, honnét vagytok” – azt jelenti, hogy a háziúr (Jézus) nem vállal közösséget azokkal, akik a szavait nem váltották gyakorlattá. Elutasítja őket. Azok lesznek csak igazán elsők, akik hallgatnak a tanításra, és azt életükben is megvalósítják.

György Attila „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében ezt írja:

Jézus fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy a szűk kapun igyekezzünk bejutni örök hazánkba. Vajon mi a jelentősége ennek a felszólításnak? Egyszerűen az, hogy az üdvösség Isten ajándéka, de elfogadása, megőrzése, kamatoztatása a mi feladatunk. Vállalnunk kell a harcot saját természetünkkel, szembe kell szállnunk a test, a világ, az ördög csábításával, és ezzel bizonyítani üdvösségünk kívánását.

Tévedés lenne azt hinnünk, hogy ezen a szűk kapun akkor is átjuthatunk, ha formálisan az Egyházhoz tartozunk, és a keresztlevelünket lobogtatjuk. Aki élete folyamán nem ismerkedik meg Jézussal, és nem szolgálja

őt az emberekben, annak hallania kell a megdöbbentő ítéletet: „Nem tudom, honnan valók vagytok.” – Aki nem szerette Istent, és embertársait földi életében, annak nem lesz mit folytatnia az örök életében.

A terméketlen fügefa

Lk-13.6-9

A gazdának szőlőjében
Egy fügefa állt középén.

Oda ballagott a gazda,
Ámde gyümölcs nem volt rajta.

A gazda ekkor így szólt a vincellérjének:

Nézz erre a fügefára
Megérett a kivágásra.

Nem terem már három éve
Itt az idő, vágd ki végre!

A vincellér így válaszolt:

Munkát ettől nem sajnálom,
Körülásom, megtrágyázom.

Egy év múlva hátha terem,
Gondját addig én viselem.

Jövőre majd ahogy látod,
Ha nem terem, hát kivágod!

György Attila az „Örömhír gyermekeknek” (Ecclesia 1989) c. művében a példabeszédről így írt:

Amikor Jézus a fügefáról beszélt, tulajdonképpen ránk gondolt. Az ő gyermekeire, akiket Isten elültetett a földi élet kertjében, hogy a jótettek gyümölcseit teremjék. Vajon megfelelünk-e Isten elvárásának? Nem hasonlítunk-e a terméketlen fügefára? Imádsággal, szentáldozással és jótettekkel kell ápolnunk keresztény életünket, hogy jó gyümölcsöt teremhessünk.

Az első helyek

Lk. 14.7-14

Lakodalmi meghívottként
Sose ülj a főhelyre,
Lehet, hogy a vendégek közt
Méltóbb akad e helyre.

Hogyha a főhelyre ültél,
Előfordul könnyedén,
Betoppan egy jeles vendég,
Ami fontos esemény.

Amikor ő megérkezik
A háziúr felszólít,
Add át helyed, s szégyenszemre
Hátsó helyre utasít.

Ha utolsó helyre ülsz le,
Senki mást nem előzve,
Jön a gazda és megtisztel,
Üljél inkább előbbre.

„Mert aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki
magát megalázza, azt felmagasztalják. (Lk.14.11)

György Attila „Vasárnapi örömhír A év” c. könyvében a következőt írja:

Egyszerűség, szolgálat, alázat, képmutatás nélküli magatartás, ezek a keresztény élet igazi értékei. Ne a saját felmagasztalásunkon fáradozzunk, ne várjuk ezt az emberektől sem! Bízunk Istenre magunkat, aki bölcs belátása szerint gondoskodik földi és mennyei felmagasztalásunkról.

György Attila a „Szólj Uram, szolgád figyel” c. könyvében a következőket fejti ki:

Jézus a példabeszédében az alázatos magatartásra figyelmeztet. Helytelen lenne tehetségeinket, talentumainkat leértékelnünk, és parlagon hevertetnünk. Ám arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy minden tehetségünket ajándékba kaptuk. Ezért kell alázatos szeretettel a Nagy Ajándékozó, Isten felé fordulnunk.

Az alázatosság szép példáit olvashatjuk a Szentírásban. Gondoljunk az imádkozó vámosra, aki a templomban hátul áll meg, és bűnössége tudatában a szemét sem meri az égre emelni. – A városszerte ismert bűnös asszony pedig Jézus lábára borul, könnyeivel öntözi, hajával törölgeti és elnyeri bűnei bocsánatát. – A kafarnaumi százados nem tarja magát méltónak arra, hogy Jézus belépjen házába. Ezek elnyerik a felmagasztalás kegyelmét, mert az alázat mozdulatával közeledtek Jézushoz. Jézus Krisztus Isten létére jómaga is az alázat útját járta a földi életében. Megalázta magát a kereszthalálig. Ezért az Atya felmagasztalta, minden névnél nagyobb nevet és méltóságot adott neki.

Az igazságtalan bíró

Lk. 18.1-8.

Jézus itt arról mondott példabeszédet, hogy szüntelenül kell imádkozni.

Egy neves városban élt egy bíró régen
Sose könyörült meg ő a szegény népen.
Az Istentől nem félt, embertől sem tartott,
Igazságtalan volt, s gonoszságra hajlott.

Elment a bíróhoz egy jó özvegyasszony,
Igazságot kért, hogy néki szolgáltasson.
A bíró először bizony vonakodott,
Később megváltozott és így gondolkozott:

„Istentől nem félek, embertől nem tartok,
Ámde terhemre van ez a konok asszony.
Ezért neki én most igazságot teszek,
Nehogy nekem essen, és a sértett legyek.

Az Úr így szólt: „Hallottátok, hogy mit mond az igazságtalan bíró. Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá folyamodnak?

Megvárátja őket? Mondom nektek, hamarosan igazságot szolgáltat nekik.”(Lk.18.6-8).

György Attila „Örömhír a gyermekeknek” c. könyvében ezt írja:

Mennyei Atyánk a legjobban tudja, mi válik lelkünk javára, üdvösségére. Jóllehet minden kérésünket meghallgatja, de csak azt teljesíti, amely biztosítja örök boldogságunkat.

Székely János az Új Ember 2010. okt. 15.-i számában így ír:

Jézus példabeszéde mindnyájunknak szól: Ne félj! Zörgess, keress, bátran és fáradhatatlanul! – Az Isten nem igazságtalan bíró. Örök szeretetből, boldogságra teremtett minden embert. Mindenki életének szántó földjén el van rejtve Isten jelenlétének titokzatos kincse. Keresd reménnyel, kitartással és rátalálsz! Hiszen itt van karnyújtásnyira tőled! – A szívedben, a felebarát tekintetében, a szegényben, a szenvedőben, aki a segítő kezedet, szeretetedet kéri.

A farizeus és a vámos

Lk.18.9-14

A templomba ment két ember,
Ahogy az szokásos,
Farizeus volt az egyik,
A másik pedig vámos.

A farizeus elöl állt meg,
A vámos pedig hátul,
És mindkettő imádkozott
A szívük kitárult.

„A farizeus így imádkozott: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igazságtalan, házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetenként, mindenemből tizedet adok.” (Lk.18.11-12)

A vámos pedig szemeit
Kinyitni sem merte,
És könyörgött alázattal
Míg a mellét verte:

„Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek!”

Jézus így folytatta a példabeszédet: „Mondom nektek, ez megigazultan ment haza, az nem. Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki megalázza magát, azt felmagasztalják.” (Lk.18.14)

György Attila „Örömhír gyermekeknek” c. könyvében ezt írja:

Mindnyájan egyetértünk az Úr Jézussal, aki megdicséri az alázatos vámos imádságát, és elítéli a büszke farizeus dicsekvését. – A vámos midőn megjelent a templomban, magába nézett és megvizsgálta lelkiismeretét. Belátta bűnösségét, megbánta, és azon gondolkozott, hogy változtat életvitelén. Ezzel ellentétben a büszke farizeus tökéletesnek, vallásos embernek tartotta magát, s úgy gondolta, nincs miért bocsánatot kérnie Istentől. Imádsága éppen ezért nem volt más, mint Isten előtti dicsekvés.

Kérjük az alázatos Jézust, hogy mi is az Ő példája nyomán, az alázat köntösében járjuk életünk útját.

Zatykó László az Új Emberben így ír a példabeszédről:

Talán fel sem tudjuk fogni, hogy mekkora botrány lehetett Jézus korában a zsidók számára a farizeus és a vámos példázata. Jézus azt a farizeust tekinti elrettentő példának, akire a kortársak úgy tekintettek fel, mint a vallásosság csúcsára. És éppen abban a tevékenységében látja elrettentőnek, amivel kapcsolatban felnéztek rá, az imádságban. Ez az imádság Isten szemében semmit érő, mondja ki Jézus az ítéletet.

Jézus az imádság példájául a vámost állítja. Azt a vámost, akit a kortársak éppen elrettentőnek, elvetendőnek láttak. Jézus úgy ítéli meg, hogy a semmibe vett vámost I

Isten elfogadja, és ez az elfogadás az ő felmagasztalása.

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
Bevezetés	2
Miért beszélt Jézus példabeszédekben?	3
Isten a szeretet, az irgalom és a jó pásztor	6
Az irgalmas szamaritánus	6
Az elveszett bárány	11
A tékozló fiú	15
A dúsgazdag és a szegény Lázár	19
Isten Országának evangéliuma	24
A magvető	26
A konkoly	29
A mustármag	32
A kovász	35
Az igazgyöngy	36
A háló	38
A szívtelen szolga	40
A szőlőmunkások	44
A királyi menyegző	47
A tíz szűz	51
A növekvő vetés	54
Keressétek az Isten Országát	56
Az apostolok feladata	56
Kincsgyűjtés	60
A világosság és a szem	62

Két úr szolgálata	63
A gondviselés	65
A sziklára épített ház	69
Az állhatatos ima	71
A két fiú	73
A gyilkos szőlőművesek	75
Felhívás éberségre	78
Talentumok	81
Az utolsó ítélet	85
Az esztelen gazdag	88
Az üdvözülők száma	90
A terméketlen fügefafa	92
Az első helyek	94
Az igazságtalan bíró	96
A farizeus és a vámos	98